

XIV МЕЖДУНАРОДЕН
ФЕСТИВАЛ

K 7/M 45

120000868993

ЕНСКИ
КАЛНИ

ДНИ

РУСЕ

1974

5.75
**Регионална библиотека
"Любен Каравелов"**

120000868993

XIV МЕЖДУНАРОДЕН ФЕСТИВАЛ
„МАРТЕНСКИ МУЗИКАЛНИ ДНИ“
РУСЕ — 1974

Посветен на 30-годишнината от
социалистическата революция в България

К О Н Ц Е Р Т
Н А
СИМФОНИЧНИЯ ОРКЕСТЪР
Н А
КОМИТЕТА ЗА ТЕЛЕВИЗИЯ И РАДИО

Диригент
з. а. ВАСИЛ СТЕФАНОВ

Солисти
АЛЕКСАНДРИНА МИЛЧЕВА
КОНСТАНТИН КОЦЕВ
ВЕНЕТА ЯНЕВА

2 април — вторник, 19,30 часа
зала Дом на културата

44328

ДИМИТЪР ХРИСТОВ — Увертюра с фанфари

АЛЕКСАНДЪР ЙОСИФОВ — Симфония № 3 за
бас и симфоничен
оркестър
„Българската
кръв“
по текст на Павел
Матев

„Погром“ — Адажио

„Победа“ — Ларгето, Алетро, Ларгето

„Клетва“ — Алетро

ГЕОРГИ МИНЧЕВ — Три поеми за мецосопран
и оркестър
по текст на
Павел Славянски

„Икони“
„Причастие“
„Резбари“

МАРИН ГОЛЕМИНОВ — Симфония № 3
за симфоничен ор-
кестър, сопран и ка-
мерен състав от би-
тов хор

„Пролог“
„Голгота“
„Химн“

С участието на хоров състав от Ансамбъла за народни песни и танци при Комитета за телевизия и радио.

ДИМИТЪР ХРИСТОВ е роден през 1933 год. Завършва Българската държавна консерватория в класа на н. а. проф. Марин Големинов. През 1963 година посещава Франция, Холандия, ГФР и САЩ като стипендиант на ЮНЕСКО. Понастоящем е доцент по полифония в Българската държавна консерватория, старши научен сътрудник в института по музикознание при БАН и главен секретар на Съюза на българските композитори. Написал е три симфонии, симфонични епизоди, симфонични ми-

ниатиори, „Увертюри“ и „Ескизи“ за симфоничен оркестър, Концерт за пиано и оркестър, Концерт за цигулка и оркестър, Концерт за виолончело и оркестър, камерна сюита, сонати за пиано, соната за виолончело и пиано, струнен квартет, много инструментални пиеси и песни.

Димитър Христов е известен със своето задълбочено изследване в областта на шопската диатония. В редица свои произведения той третира съвременен нейните закономерности — симфония в две части, симфонични епизоди, симфонични миниатюри, трета симфония.

„Увертюра с фафари“ е написана през 1973 година в чест на 25-годишнината от създаването на симфоничния оркестър при Комитета за телевизия и радио. Произведението е едночастно, по характер — радостно, виртуозно, приповдигнато по дух. Изграждането на формата се осъществява свободно, импулсирано от шесткратната поява на фафарен мотив.

АЛЕКСАНДЪР ПОСИФОВ успя в сравнително кратък срок да се наложи като талантлив творец, работещ успешно във всички музикални жанрове. Завършил композиция при н. а. проф. Панчо Владигеров, той възприема от своя учител правилното отношение към българския фолклор като важен източник на творчеството, като база за постигането на национален стил, стреми се към високо професионално майсторство, усета за хармония, колорит и ритъм. Александър Посифов е носител на първа награда на конкурса за симфонични произведения в Триест през 1968 год. първа награда на конкурса за естрадни песни „Златният Орфей“ през 1968 год. и др. Написал е две симфонии, Симфонията, концерт за оркестър, концерт за две пиана, струнен квинтет и ударни инструменти, увертюра „Революционна“, две оратории, кантати, балети, филмова музика и др.

Симфония № 3 за бас и симфоничен оркестър е завършена през 1973 год. Написана е по „Българската кръв“ на Пачел Матов. Състои се от три

части с програмен характер. Първата част е в голяма триделна форма. Средният дял е fuga с тема която има характер на безмензурна народна песен. Втората част е в сонатна форма, а третата е написана във форма на рондо. Симфонията завършва с кода, носеща просветление и успокоение.

ГЕОРГИ МИНЧЕВ е роден през 1939 год. През 1957 год. постъпва в БДК в класа по композиция на проф. М. Големиннов и завършва с отличие през 1963 год. През 1968 год. специализира в Московската консерватория при Родион Шchedрин и Арам Хачатурян. През 1970 год. се завръща от Москва и работи като зам. главен, а понастоящем Главен редактор на „Музикалните състави и предавания“ при Комитета за телевизия и радио.

Георги Минчев е автор на редица произведения: Концертино за тромпет, „Епизоди“ за пиано, клавирно трио, клавирен квинтет, Симфонията, „Старобългарски хроники“. Минчев е автор и на много хорови и масови песни.

„Поетично-образния свят на произведението е свързан със старите български икони, църковни фрески и дърворезба, както и с патриотично-революционните борби — типични черти на българския исторически и духовен бит. Музиката не е илюстрация на текста, а негово дълбоко многоплазово пресъздаване.

Формата на поемите е крупна, те са свързани помежду си с лайттембри и лайтгеми и образуват внушителен триптих. Симфоничната партия е сложна, с много нюанси и изетове. Солиращият мецосопран е главният елемент в единния сложен ансамбъл като поетичния текст организира движението и протичането на музикалната мисъл. Втората поема е драматичният център на творбата, а третата — нейният дълбок философски завършек.

(Стефан Лазаров)

МАРИН ГОЛЕМИНОВ е роден през 1908 год. в Кюстендил. През 1927 год. постъпва в държавната музикална академия в София. Тук той учи цигулка, камерна музика, теория и прави първите си композиционни опити. След завършване на Академията през 1931 г. Големинов продължава образованието си в Париж, като учи композиция при Венсан Д'Енди и Пол Дюка. От 1947 год. той е професор по оркестрация и оркестрово дирижиране, а от 1949 г. — по оркестрация и композиция.

Марин Големинов се нарежда между най-големите творци на българския национален стил. Той е автор на редица творби, които остават в съкровищницата на нашата музикална култура: танцовата драма „Нестинарка“, оперите „Ивайло“ и „Зографът Захарий“, прелюд, ария и токата за пиано и оркестър, пет скици за струнен оркестър, квартети, инструментални пиеси и хорови песни.

Трета симфония, посветена „На мира в света“ е завършена през 1970 год. Тя прозвучава за пър път по случай 25-годишнината от победата над цялостка Германия. В симфонията, композиторът създава с необикновен реализъм и потресающа а ужасите и разрушенията на войната и радост от победата. Първата част на симфонията е наречена „Пролог“. В мрачните маршови ритмични и ритми е изразено „зараждането на злото“, което ще словети човечеството и ще го хвърли в бездната на страданието. „Голгота“ е най-развитата част на произведението. Тук трагизмът и напрежението достигат до своята кулминация. Използуването на октет от народни певци и висок женски глас създава впечатление на оплакване на жертвите от войната.

„Хими“ е третата част на симфонията. Отминало е злото. Изблик на радост и нова сила пълни гърдите на свободно дишащите хора. На някои мелодични очертания от първите две части на симфонията, които се явяват и тук е отнет скръбният нюанс. Те звучат светло и тържествено. Един грандиозен апотеоз възвестява радостта на милионите

(Цитатите са на автора)

